

DOI 10.37491/UNZ.112.2
УДК 343.132

Юрій МИРОШНИЧЕНКО¹

ПРОЦЕСУАЛЬНА КОНСТРУКЦІЯ ЗНЯТТЯ ПОКАЗАНЬ З ТЕХНІЧНИХ ПРИЛАДІВ ТА ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ: СИСТЕМНІ СУПЕРЕЧНОСТІ ТА ФУНКЦІОНАЛЬНА СПРОМОЖНІСТЬ

Метою статті є визначення функціонального призначення процесуального механізму, передбаченого ст. 245¹ Кримінального процесуального кодексу України (КПК України), у системі кримінального процесуального доказування, виявлення його внутрішніх структурних суперечностей та оцінка практичної ефективності в умовах цифрового середовища кримінального провадження. Методологічну основу дослідження становлять системно-структурний, системно-діяльнісний, формально-юридичний та праксеологічний методи. Дослідження ґрунтується на аналізі кримінального процесуального законодавства України, судової практики Верховного Суду, а також підходів, сформованих у практиці Європейського суду з прав людини щодо втручання у приватне життя в контексті відеоспостереження та отримання цифрової інформації. За результатами дослідження встановлено, що процедура зняття показань технічних приладів та технічних засобів є гібридною процесуальною конструкцією, спрямованою на трансформацію цифрової інформації з її первинного технічного середовища у процесуально стабілізований доказовий об'єкт. Встановлено, що процедура, передбачена ст. 245¹ КПК України, є складною гіб-

¹ доктор юридичних наук, суддя, Мукачівський міськрайонний суд Закарпатської області, zaruba264@gmail.com, <http://orcid.org/0000-0002-9114-1495>.

ридною процесуальною конструкцією, функціонування якої значною мірою залежить від поведінки володільця технічного засобу. Виявлено низку структурних і праксеологічних дефектів відповідної правової моделі, зокрема відсутність ефективного механізму примусового виконання постанови слідчого, невизначеність поняття публічно доступного місця, обмежені можливості процесуального контролю за копіюванням цифрових даних, а також недостатню регламентацію механізмів перевірки цілісності та автентичності цифрової інформації. Додатково обґрунтовано, що досліджуваний процесуальний механізм не сформував автономної та функціонально завершеної моделі отримання цифрових доказів у кримінальному провадженні та перебуває у стані функціональної конкуренції із загальними способами збирання доказів, передбаченими ст. 93 КПК України. Виявлено внутрішню функціональну нестабільність процесуальної конструкції, передбаченої ст. 245⁻¹ КПК України, що зумовлена поєднанням у ній елементів отримання цифрової інформації, її технічного вилучення та процесуального оформлення як доказового об'єкта. Практичне значення дослідження полягає в можливості використання його висновків для вдосконалення кримінального процесуального законодавства у сфері цифрових доказів, розроблення уніфікованих процесуальних стандартів верифікації та стабілізації цифрової інформації, а також оптимізації практичних підходів до отримання відеоданих та інших цифрових матеріалів під час досудового розслідування.

Ключові слова: цифрові докази, зняття показань технічних засобів, відеофіксація, публічно доступне місце, функціональна конкуренція процесуальних форм.

Постановка проблеми. Цифровізація суспільних відносин суттєво трансформувала механізми формування доказової інформації у кримінальному провадженні. Значна частина відомостей про обставини кримінальних правопорушень сьогодні існує у формі цифрових даних, зафіксованих системами відеоспостереження, мобільними пристроями та іншими технічними засобами. Реагуючи на ці зміни, законодавець запровадив спеціальну процедуру зняття показань технічних приладів та технічних засобів, передбачену ст. 245⁻¹ КПК України.

Водночас практика застосування цієї процесуальної конструкції свідчить про її обмежену функціональну ефективність. Передбачена законом слідча дія не сформувала самостійного механізму отримання доказової інформації та фактично конкурує із загальними способами збирання доказів. Додаткові труднощі породжує недостатня нормативна та функціональна визначеність механізму реалізації цієї слідчої дії. З огляду на це, виникає необхідність комплексного переосмислення правової природи процедури, передбаченої ст. 245⁻¹ КПК України, її місця в системі доказування та реальної функціональної спроможності в умовах цифрового середовища кримінального провадження.

Аналіз досліджень і публікацій. В українській юридичній науці проблематика зняття показань технічних приладів і технічних засобів залишається недостатньо розробленою. Більшість наукових праць має характер первинного коментаря законодавчих новел і зосереджена переважно на процедурних аспектах застосування ст. 245⁻¹ КПК України. Окремі питання правової природи цієї слідчої дії досліджували О. Капліна [1], М. Майстренко [2], Т. Матюшкова [3], А. Соцький [4], І. Татарин та А. Хитра [5], інші автори [6]. У наявних дослідженнях основну увагу приділено питанням процесуального порядку отримання відеоінформації, участі спеціаліста, допустимості цифрових матеріалів та меж втручання в приватне життя.

Водночас сучасний науковий дискурс переважно зосереджується на описовому та алгоритмічному підходах, залишаючи недостатньо дослідженими внутрішню системну організацію цієї слідчої дії, її функціональну самостійність у механізмі доказування, а також структурні суперечності відповідної процесуальної конструкції. Недостатньо з'ясованими залишаються питання залежності реалізації цієї процедури від поведінки володільця технічного засобу, меж її застосування та процесуальних гарантій достовірності отриманих цифрових даних. Це зумовлює необхідність комплексного аналізу правової природи ст. 245⁻¹ КПК України крізь призму системно-діяльнісного підходу.

Формулювання мети статті. Метою статті є системно-діяльнісний аналіз процесуальної конструкції зняття показань технічних приладів та технічних засобів, передбаченої ст. 245⁻¹ КПК України, з метою визначення її функціонального призначення у механізмі доказування, виявлення внутрішніх структурних суперечностей та оцінки її практичної ефективності в умовах цифрового середовища кримінального провадження.

Методологія дослідження. Методологічну основу дослідження становить системно-діяльнісний підхід, який дозволив розглядати процедуру зняття показань технічних приладів та технічних засобів як цілісну процесуальну конструкцію, спрямовану на трансформацію цифрової інформації у доказовий об'єкт. У дослідженні використано системно-структурний, формально-юридичний та праксеологічний методи. Системно-структурний метод застосовано для аналізу місця ст. 245⁻¹ КПК України у системі засобів збирання доказів та дослідження взаємозв'язку спеціальних і загальних процесуальних форм отримання цифрової інформації. Формально-юридичний метод використано під час аналізу положень кримінального процесуального законодавства та судової практики. Практикологічний метод дозволив оцінити функціональну ефективність відповідної процесуальної конструкції, виявити її внутрішні суперечності та практичні обмеження в механізмі цифрового доказування.

Виклад основного матеріалу дослідження

Системно-структурна модель зняття показань технічних приладів. Запровадження ст. 245⁻¹ КПК України стало виявом адаптації кримінального процесуального законодавства до умов цифрового інформацій-

ного середовища, в межах якого значна частина доказової інформації формується та існує у вигляді цифрових даних, зафіксованих технічними засобами відеоспостереження, мобільними пристроями та іншими системами фото- і відеофіксації. Водночас аналіз відповідної процесуальної конструкції свідчить, що її правова природа не може бути повноцінно пояснена через традиційні категорії витребування інформації, огляду або тимчасового доступу до речей і документів.

На відміну від класичних слідчих (розшукових) дій, зняття показань технічних приладів передбачає специфічний механізм взаємодії між суб'єктом доказування та володільцем цифрового середовища, у межах якого процес отримання інформації фактично реалізується через делегування частини операційних функцій сторонньому учаснику. За таких умов відповідна процесуальна форма набуває ознак складної системної конструкції, ефективність якої залежить не лише від формальної наявності процесуальних повноважень, а й від узгодженого функціонування сукупності взаємопов'язаних елементів.

У цьому контексті найбільш адекватним методологічним інструментом дослідження є системно-діяльнісний підхід, який дозволяє розглядати зняття показань технічних приладів не як ізольовану процесуальну операцію, а як цілісний процес трансформації цифрової інформації з технічного середовища її первинного існування у процесуально стабілізований доказовий об'єкт. Такий підхід дає можливість виявити внутрішню архітектуру цієї слідчої дії, встановити характер взаємозв'язків між її елементами та оцінити ступінь функціональної самостійності відповідної процесуальної моделі.

З позицій системно-структурного аналізу зняття показань технічних приладів та технічних засобів може бути визначене як система процесуальних і технологічних операцій, спрямованих на виявлення, відбір, копіювання та процесуальну фіксацію цифрової візуальної інформації про обставини кримінального правопорушення.

Ключовим елементом цієї системи є специфічна конфігурація її суб'єктного складу. Центральне процесуальне положення посідають слідчий або прокурор як суб'єкти, уповноважені приймати рішення про проведення відповідної слідчої дії та визначати межі втручання у сферу інформаційного володіння особи. Водночас безпосереднє технічне копіювання інформації відповідно до ч. 5 ст. 245¹ КПК України здійснюється власником або володільцем технічного засобу. У результаті виникає своєрідна модель процесуального делегування, за якої формально слідчу дію здійснює орган досудового розслідування, однак фактична реалізація ключової технологічної операції залежить від поведінки стороннього суб'єкта. За необхідності до цієї взаємодії залучається спеціаліст, функціональне призначення якого полягає в забезпеченні технічної коректності процесу копіювання та мінімізації ризиків втрати або спотворення цифрової інформації.

Предметом відповідної слідчої дії виступає цифрова візуальна інформація, зафіксована технічними засобами в публічно доступних місцях. При цьому сама процесуальна конструкція ґрунтується на просторовому критерії допустимості втручання, оскільки законодавець пов'яже можли-

вість застосування ст. 245⁻¹ КПК України саме з публічним характером середовища, у якому було здійснено відеофіксацію. Такий підхід покликаний забезпечити баланс між інтересами кримінального провадження та гарантіями недоторканності приватного життя, хоча водночас породжує проблему нормативної невизначеності меж поняття «публічно доступне місце».

У функціональному аспекті зняття показань технічних приладів виконує декілька взаємопов'язаних завдань. По-перше, воно забезпечує оперативне виявлення та процесуальну фіксацію цифрових слідів кримінального правопорушення. По-друге, відповідна процедура створює передумови для подальшої доказової верифікації обставин події шляхом використання отриманих відеоматеріалів під час допиту, пред'явлення для впізнання, проведення експертних досліджень або слідчого експерименту. По-третє, ця слідча дія виконує функцію процесуальної стабілізації цифрової інформації, переводячи її з нестабільного приватного технічного середовища у сферу контрольованого кримінального процесу.

Водночас уже на рівні системного аналізу виявляється внутрішня структурна особливість цієї процесуальної моделі. Досягнення її процесуальної мети залежить від взаємодії суб'єктів, які не перебувають у відносинах процесуального підпорядкування, а окремі ключові етапи формування доказової інформації фактично виведені за межі безпосереднього контролю слідчого. Саме ця обставина формує потенційні ризики функціональної нестабільності відповідної процедури та зумовлює необхідність подальшого аналізу її праксеологічних дефектів.

Праксеологічні дефекти процедури зняття показань технічних приладів. Аналіз процесуальної конструкції, передбаченої ст. 245⁻¹ КПК України, свідчить про наявність низки внутрішніх суперечностей, які знижують її функціональну ефективність у механізмі доказування. Попри формальне закріплення окремої слідчої (розшукової) дії, законодавча модель зняття показань технічних приладів не формує завершеного самостійного режиму отримання цифрової доказової інформації та характеризується підвищеним рівнем процесуальної нестабільності.

Одним із ключових праксеологічних дефектів відповідної процедури є її залежність від поведінки володільця технічного засобу. На відміну від тимчасового доступу до речей і документів, ст. 245⁻¹ КПК України не передбачає ефективного механізму примусового виконання постанови слідчого або прокурора в разі відмови особи надати доступ до відповідних даних. Унаслідок цього реалізація слідчої дії фактично ґрунтується на добровільній співпраці стороннього суб'єкта, від поведінки якого залежить досягнення процесуального результату. За відсутності такої співпраці спеціальна процедура втрачає практичну ефективність, а орган досудового розслідування змушений звертатися до альтернативних процесуальних механізмів отримання інформації.

Не менш суттєвою проблемою є внутрішня суперечність у розподілі процесуальних функцій між учасниками цієї слідчої дії. Відповідно до ч. 5 ст. 245⁻¹ КПК України безпосереднє копіювання цифрових даних здійснюється власником або володільцем технічного засобу, тоді як слідчий чи прокурор лише присутні під час відповідної процедури. Така модель фактично

делегує ключову технологічну операцію сторонньому учаснику процесу, який одночасно контролює доступ до інформаційного масиву, здійснює пошук потрібних файлів та визначає межі їх відбору. У результаті виникає ризик селективного копіювання даних, тоді як можливості безпосереднього процесуального контролю з боку слідчого залишаються обмеженими.

Окремий рівень нормативної нестабільності пов'язаний із просторовим критерієм застосування цієї слідчої дії. КПК України не містить легального визначення поняття «публічно доступного місця», що ускладнює встановлення меж допустимого втручання у сферу приватності. Додаткової складності ця проблема набуває у світлі підходів Європейського суду з прав людини, який під час оцінки втручання у приватне життя виходить не лише з формального статусу простору, а й з наявності в особи обґрунтованого очікування приватності (*reasonable expectation of privacy*) [7; 8; 9; 10]. У сучасних умовах системи відеоспостереження нерідко функціонують у змішаному просторовому режимі, коли технічний засіб розташований на приватному об'єкті, але здійснює фіксацію публічного простору, або навпаки. За таких умов фізичний критерій «публічності» втрачає однозначність, оскільки межі приватного життя визначаються не лише характеристиками місця, а й характером зібраної інформації, можливістю ідентифікації особи та подальшим використанням відповідних даних.

Проблемним залишається й питання процесуальної верифікації цифрових даних. КПК України не визначає спеціальних механізмів підтвердження цілісності та автентичності скопійованої інформації, хоча сучасна практика роботи з електронними доказами дедалі частіше використовує технічні процедури контролю незмінності цифрових файлів, зокрема Hash-верифікацію. Відсутність нормативної регламентації таких механізмів у межах ст. 245⁻¹ КПК України ускладнює забезпечення належного рівня процесуальної стабільності цифрової інформації.

Сукупність наведених обставин дає підстави вважати, що процедура, передбачена ст. 245⁻¹ КПК України, лише частково формалізує окремі технічні етапи доступу до цифрових даних, не створюючи при цьому самостійного та функціонально завершеного механізму доказування. За таких умов відповідна процесуальна конструкція набуває ознак нормативно сконструйованої, проте функціонально обмеженої спеціалізованої слідчої дії.

Функціональна конкуренція із загальними способами збирання доказів. Одним із ключових критеріїв ефективності будь-якої спеціальної процесуальної конструкції є її здатність виконувати самостійну функцію у механізмі доказування. Аналіз ст. 245⁻¹ КПК України свідчить, що процедура зняття показань технічних приладів та технічних засобів не сформувала автономного процесуального режиму отримання цифрової інформації, а фактично опинилася у стані функціональної конкуренції із загальними способами збирання доказів.

Передбачена законодавцем модель не забезпечує суттєвого розширення процесуальних можливостей сторони обвинувачення порівняно із загальними положеннями ст. 93 КПК України, які вже надають суб'єкту розслідування право витребувати й отримувати документи, речі та інші носії інформації. Більше того, сама процедура, передбачена ст. 245⁻¹ КПК

України, здебільшого не усуває необхідності подальшого проведення інших процесуальних дій, насамперед — огляду цифрової інформації за правилами ст. 237 КПК України. У результаті спеціальна слідча дія не створює завершеного механізму роботи з цифровими даними, а лише дублює окремі етапи їх процесуального отримання.

Показовим у цьому контексті є те, що судова практика фактично тяжіє до використання більш простих та гнучких процесуальних механізмів отримання відеоінформації. Аналіз рішень Верховного Суду свідчить про вкрай обмежене застосування ст. 245⁻¹ КПК України як самостійної слідчої дії. Так, у постанові від 04 червня 2025 р. у справі № 294/2236/23 Верховний Суд залишив без змін судові рішення, якими визнано допустимим отримання відеозапису з бодікамер працівників поліції за запитом у порядку ст. 93 КПК України, відхиливши доводи сторони захисту про обов'язковість застосування процедури, передбаченої ст. 245⁻¹ КПК України. Суди попередніх інстанцій мотивували це тим, що законодавство не містить вимоги щодо обов'язкового отримання таких матеріалів саме в порядку, передбаченому ст. 245⁻¹ КПК України [11].

З погляду системного аналізу така практика може розглядатися як вияв процесуальної адаптації правозастосування. У ситуації, коли спеціально сконструйована процедура не забезпечує очевидних функціональних переваг, механізм доказування тяжіє до використання загальних процесуальних інструментів, які є простішими, гнучкішими та менш конфліктними з погляду практичної реалізації. Унаслідок цього спеціальна процесуальна форма поступово втрачає самостійне значення та фактично маргіналізується у правозастосовній діяльності.

За таких умов виникають підстави вважати, що проблема ст. 245⁻¹ КПК України полягає не лише в окремих технічних або редакційних недоліках її нормативного формулювання. Йдеться про більш глибоку методологічну суперечність, пов'язану зі спробою створення спеціальної слідчої дії для роботи з цифровими даними без переосмислення загальної моделі доказування в умовах цифрового середовища. Фактично цифрова інформація була сприйнята законодавцем як підстава для конструювання окремої процесуальної процедури, хоча сама по собі вона становить лише специфічну форму існування доказових відомостей, що не змінює фундаментальної природи доказування.

З огляду на це, більш перспективним є не подальше ускладнення системи спеціалізованих процедур, а формування універсальних правил роботи з цифровими доказами на рівні загальних положень кримінального процесуального законодавства. Такий підхід дозволив би уніфікувати вимоги до автентичності, верифікації та процесуальної стабілізації цифрових даних, незалежно від конкретного способу їх отримання у кримінальному провадженні.

Висновки. Проведений системно-діяльнісний аналіз ст. 245⁻¹ КПК України дозволяє дійти висновку, що процедура зняття показань технічних приладів та технічних засобів є складною гібридною процесуальною

конструкцією, спрямованою на трансформацію цифрової інформації з технічного середовища її первинного існування у процесуально фіксований доказовий об'єкт. Водночас внутрішня організація цієї слідчої дії характеризується підвищенням рівнем функціональної залежності від поведінки володільця технічного засобу та обмеженими можливостями безпосереднього процесуального контролю за формуванням доказової інформації.

Під час дослідження встановлено, що процесуальна модель, яка передбачена ст. 245¹ КПК України, містить низку структурних суперечностей, які знижують її практичну ефективність. До них належать відсутність ефективного механізму примусового виконання постанови слідчого або прокурора, невизначеність просторових меж застосування процедури, делегування ключової операції копіювання сторонньому суб'єкту, а також недостатня регламентація механізмів верифікації та забезпечення автентичності цифрових даних.

Дослідження також показало, що відповідна слідча дія не сформувала самостійного функціонального режиму доказування та фактично перебуває у стані конкуренції із загальними способами збирання доказів, передбаченими ст. 93 КПК України. Правозастосовна практика демонструє тенденцію до використання більш гнучких загальних процесуальних механізмів отримання цифрової інформації без звернення до спеціальної процедури, передбаченої ст. 245¹ КПК України. Це свідчить про обмежену функціональну самостійність відповідної процесуальної конструкції в сучасному механізмі доказування.

У більш широкому теоретичному вимірі виявлені особливості ст. 245¹ КПК України відображають загальну проблему адаптації кримінального процесу до цифрового середовища. Цифрові дані не створюють нової природи доказування, а лише змінюють форми існування доказової інформації. За таких умов ефективна цифровізація кримінального процесу повинна ґрунтуватися не на множенні спеціалізованих процедур, а на формуванні універсальних правил роботи з цифровими доказами, здатних забезпечити належний рівень автентичності, верифікації та процесуальної стабільності інформації незалежно від способу її отримання.

Список використаних джерел

1. Капліна О. В. Зняття показань технічних приладів та технічних засобів: правова сутність та процесуальний порядок. *Європейський вибір України, розвиток науки та національна безпека в реаліях масштабної військової агресії та глобальних викликів XXI століття* : матер. Міжн. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 17 червня 2022 р.) у 2 т. Одеса : Гельветика, 2022. Т. 2. С. 357–360. URL: <https://t.ly/KS3YI> (дата звернення: 29.05.2026).
2. Майстренко М. М. Зняття показань технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото-, кінозйомки, відеозапису чи засобів фото-, кінозйомки, відеозапису. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2024. № 68. С. 104–107. <https://doi.org/10.32782/2307-1745.2024.68.21>.

3. Матюшкова Т. П. Тактика вилучення фото-, кінозйомки, відеозапису при розслідуванні кримінальних проступків. *Сучасні тенденції розвитку криміналістики та кримінального процесу в умовах воєнного стану* : тези доп. Міжн. наук.-практ. конф. (м. Харків, 25 листопада 2022 р. Харків : ХНУВС, 2022. С. 266–269. <http://doi.org/10.5281/zenodo.7339681>.
4. Соцький А. М. Зняття показань технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото-, кінозйомки, відеозапису чи засобів фото-, кінозйомки, відеозапису. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 4. С. 384–386. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-4/92>.
5. Хитра А., Татарин І. Окремі положення процесуальної регламентації проведення зняття показань з технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото-, кінозйомки, відеозапису, чи засобів фото-, кінозйомки, відеозапису. *Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України*. 2025. Вип. 67. С. 1.25–1.34. DOI: <https://doi.org/10.15330/apiclu.67.1.25-1.34>.
6. Зняття показань технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото-, кінозйомки, відеозапису, чи засобів фото-, кінозйомки, відеозапису: методичні рекомендації / за заг. ред. М. С. Пуцкірідзе. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2024. 84 с. *Інституційний репозитарій Львівського державного університету внутрішніх справ*. URL: <https://t.ly/f7Egl> (дата звернення: 29.05.2026).
7. Case of Peck v. the United Kingdom: Judgment of the European Court of Human Rights of 28 January 2003, Application no. 44647/98. HUDOC. URL: <https://t.ly/ajTBr> (дата звернення: 29.05.2026).
8. Case of Antović and Mirković v. Montenegro: Judgment of the European Court of Human Rights of 28 November 2017, Application no. 70838/13. HUDOC. URL: <https://t.ly/GpU7a> (дата звернення: 29.05.2026).
9. Case of López Ribalda and Others v. Spain: Judgment of the European Court of Human Rights (Grand Chamber) of 17 October 2019, Applications nos. 1874/13 and 8567/13. HUDOC. URL: <https://t.ly/tNT7> (дата звернення: 29.05.2026).
10. Case of PG and JH v. the United Kingdom: Judgment of the European Court of Human Rights of 25 September 2001, Application no. 44787/98. HUDOC. URL: <https://t.ly/PPOTm> (дата звернення: 29.05.2026).
11. Постанова Верховного Суду від 04.06.2025 р. у справі № 294/2236/23. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://t.ly/537mx> (дата звернення: 29.05.2026).

Yurii MYROSHNYCHENKO

(Mukachevo City District Court of the Transcarpathian Region)

The Procedural Construction of Obtaining Readings from Technical Devices and Technical Means: Systemic Contradictions and Functional Capacity

The purpose of the article is to determine the functional role of the procedural mechanism established by Article 245¹ of the Criminal Procedure Code of Ukraine within the system of criminal evidence, to identify its internal structural contradictions, and to assess its practical effectiveness in the digital environment of criminal proceedings. The methodological basis of the research includes systemic-structural, systemic-activity, formal-legal, and praxeological methods. The study is based on the

analysis of Ukrainian criminal procedural legislation, judicial practice of the Supreme Court, and the approaches developed in the case law of the European Court of Human Rights concerning interference with private life in the context of video surveillance and the collection of digital information. The study demonstrates that the procedure for obtaining data from technical devices constitutes a hybrid procedural construction aimed at transforming digital information from its original technical environment into a procedurally stabilised evidentiary object. It establishes that the effectiveness of this procedural mechanism substantially depends on the conduct of the owner or holder of the technical device, while key technological operations are delegated to a third party outside the investigator's direct procedural control. The article identifies structural and praxeological defects of the corresponding legal model, including the absence of an effective mechanism for compulsory execution of the investigator's order, uncertainty regarding the concept of a publicly accessible place, limited possibilities of procedural control over the copying of digital data, and insufficient regulation of mechanisms for verifying the integrity and authenticity of digital information. The research further substantiates that the examined procedural mechanism has not formed an autonomous and functionally complete model for obtaining digital evidence in criminal proceedings and remains in functional competition with general methods of collecting evidence under Article 93 of the Criminal Procedure Code of Ukraine. The scientific novelty of the study consists in identifying the internal functional instability of the procedural construction established by Article 245¹ of the Criminal Procedure Code of Ukraine, which results from the combination, within a single mechanism, of elements of obtaining digital information, its technical extraction, and its procedural stabilisation as an evidentiary object. The practical significance of the study lies in the possibility of using its conclusions to improve criminal procedural legislation on digital evidence, develop unified procedural standards for verifying and stabilising digital information, and optimise practical approaches to obtaining video data and other digital materials during pre-trial investigation.

Keywords: *digital evidence, obtaining data from technical devices, video recording, publicly accessible place, functional competition of procedural forms.*

Надійшла до редакції	30.05.2026	Опублікована онлайн	21.06.2026
Прийнята до друку	20.06.2026	Опублікована	30.08.2026

Декларації

Фінансування. Зовнішнє фінансування відсутнє.

Конфлікт інтересів. Автор заявляє про відсутність конфлікту інтересів. Автор є суддею; професійний статус сприяв безпосередньому ознайомленню з правозастосовною практикою, однак не вплинув на самостійність аналізу, обґрунтованість аргументації та висновки статті. Висновки не відображають позиції будь-якого суду чи іншого органу.

Використання штучного інтелекту. Під час підготовки рукопису автор використовував ChatGPT (OpenAI) для структуривання матеріалу, редакційного опрацювання та мовно-стилістичного вдосконалення тексту статті. Верифікацію нормативних джерел, аналіз судової практики, формулювання наукових положень і висновків здійснено автором самостійно. Відповідальність за достовірність наведених даних, точність цитування та зміст публікації несе автор.